

MARKÉTA CUKROVÁ A BENNEWITZOVO KVARTETO

MARKÉTA CUKROVÁ & BENNEWITZ QUARTET

17. 10. 2026, 11:00

→ Vila Tugendhat

17 October 2026, 11 a.m.

→ Villa Tugendhat

ÚČINKUJÍCÍ / PERFORMERS

Markéta Cukrová – mezzosoprán/mezzo-soprano

Jakub Fišer – 1. housle/1st violin

Štěpán Ježek – 2. housle/2nd violin

Jiří Pinkas – viola

Štěpán Doležal – violoncello/cello

PROGRAM

Alfred Schnittke:

Smyčcový kvartet č. 3

I. Andante

II. Agitato

III. Pesante

Antonín Dvořák:

*Čtvero písní na slova Gustava Pflögera Moravského,
op. 2, B 124, pro zpěv a smyčcové kvarteto upravil
Tomáš Ille*

I. Vy vroucí písně spějte

II. Ó byl to krásný, zlatý sen

III. Mé srdce často v bolesti

IV. Na horách ticho

Přestávka

Leoš Janáček:

*Kvartet pro dvoje housle, violu a cello („Listy důvěrné”),
JW VII/13*

I. Andante

II. Adagio

III. Moderato

IV. Allegro

Antonín Dvořák:

V národním tónu, op. 73, B 146,

pro zpěv a smyčcové kvarteto upravil Tomáš Ille

I. Dobrú noc, má milá

II. Žalo dievča, žalo trávu

III. Ach není, není tu

IV. Ej, mám já koňa faku

PROGRAMME

Alfred Schnittke:

String Quartet No. 3

I. Andante

II. Agitato

III. Pesante

Antonín Dvořák:

*Four Songs to Words by Gustav Pfleger-Moravský,
Op. 2, B. 124, arranged for voice and string quartet by
Tomáš Ille*

I. You ardent songs, go forth

II. Oh, it was a lovely, golden dream

III. My heart is often in pain

IV. Silence in the mountains

Intermission

Leoš Janáček:

*Quartet for two violins, viola and cello ("Intimate letters"),
JW VII/13*

I. Andante

II. Adagio

III. Moderato

IV. Allegro

Antonín Dvořák:

In Folk Tone, Op. 73, B 146,

arranged for voice and string quartet by Tomáš Ille

I. Good night, my darling

II. A maiden was mowing

III. Alas, there is nothing here

IV. Hey, I have a bay horse

— — —

Program dnešního komorního matiné staví na principu retrospektivy, v níž se minulost stává přímým tvůrčím impulzem pro autorskou přítomnost. Spojnicí mezi vybranými díly je reflexe minulosti – ať už jde o dekonstrukci historických slohových vrstev, revizi vlastního raného zápisu, nebo stylizaci folklorních archetypů. Konfrontace Schnittkeho polystylismu, Janáčkova žití v přítomném okamžiku a Dvořákova celoživotního dialogu s tradicí tak ukazuje, jak různorodě lze transformovat zdánlivě uzavřené paměťové stopy do svébytného uměleckého tvaru.

Alfred Garrijevič Schnittke (1934–1998) ve svém *Třetím smyčcovém kvartetu* z roku 1983 nereфлекtuje minulost jako uzavřenou kapitolu, nýbrž jako živou, bytostně přítomnou materii, která se neustále střetává s členitostí 20. století. Skladatel jako čelní představitel polystylismu v díle nepracuje s povrchní koláží, ale propracovanou vizí hudební paměti. Základní stavební kameny totiž tvoří trojice historických odkazů reprezentujících odlišné epochy a estetické koncepty: renesanční polyfonie Orlanda di Lasso, vrcholný a komplexní klasicismus Ludwiga van Beethovena a sovětská hudební moderna zastoupená Dmitrijem Dmitrijevičem Šostakovičem. Schnittke integruje fragmenty z Lasso *Stabat Mater*, citace z Beethovenovy *Velké fugy* pro smyčcový kvartet a motiv Šostakovičova hudebního kryptogramu „DSCH“. Tyto elementy v průběhu skladby fungují jako pomyslné záblesky nebo archetypy vystupující z podvědomí. Citované motivy se vzájemně mísí, dekonstruuují a transformují do nových, často drásavých textur a harmonií. Dílo tak představuje fascinující časovou smyčku, v níž se renesanční kontemplativní žal mísí s beethovenovským zápasem o formu a Šostakovičovou existenciální úzkostí.

Zatímco Schnittke nahlíží do vzdálených epoch, **Antonín Dvořák** (1841–1904) se na počátku osmdesátých let 19. století obrátil do své vlastní kompoziční minulosti. Výsledkem této tvůrčí

retrospektivy byl čtyřdílný písňový cyklus, jenž je (společně se svou první polovinou o šesti písních) původně označený neodpovídajícím opusovým číslem 2. Klíčové je, že vznikl přepracováním písní ze skladatelova raného kompozičního pokusu *Cypřiše* z roku 1865. Mladý Dvořák tehdy – jako čtyřřadvacetiletý idealista – vložil do původního cyklu veškeré své tehdejší zklamání z neopětovaného citu. Když se k těmto písním po letech vrátil jako mezinárodně uznávaný autor, jeho estetické východisko se proměnilo. Sentimentalita a mladická exaltovanost básní Gustava Pfliegera Moravského, nesoucí se v duchu pozdního romantismu a schubertovské tradice, získala v novém zpracování pevnější formální kontury a vylepšení deklamace zpívaného slova. Náladu i harmonickou a melodickou podstatu však skladatel zachoval. Dvořák tak neodstranil původní jímavý výraz a emocionální bezprostřednost, ale obohatil je o nadhled zralého umělce. Tento tvůrčí návrat k vlastnímu mládí vykazuje překvapivou paralelu se Schnittkeho přístupem – v obou případech jde o revizi starého materiálu skrze optiku nové, hlubší životní i umělecké zkušenosti.

Vrcholem intimního psychologického realismu v české komorní hudbě je *Kvartet pro dvoje housle, violu a cello* **Leoše Janáčka** (1854–1928), nesoucí podtitul „*Listy důvěrné*“. Toto dílo, zkomponované na prahu skladatelovy smrti v roce 1928, představuje naprosté unikum v kontextu světové hudební moderny. Jeho vyznění je totiž podřízeno Janáčkově teorii nápěvků mluvené řeči a jeho specifickému expresionismu, kde každá hudební fráze funguje jako bezprostřední emocionální výkřik. Kvartet je hudební transformací intenzivního vnitřního prožitku – pozdní, hluboké fixace na Kamilu Stösslovou, jež byla po léta Janáčkovou hlavní tvůrčí múzou. Rozsáhlá korespondence, kterou si vyměnili, našla v tomto kvartetu své vyústění. Skladatel sice stihl v květnu 1928 navštívit zkoušky Moravského kvarteta a korigovat jejich interpretaci, definitivního uvedení se však již nedožil, neboť v srpnu téhož roku podlehl náhlému zápalu plic. Premiérový podzim roku 1928 se pak stal manifestací janáčkovského kultu. První neveřejné provedení pro odbornou obec a referenty se uskutečnilo 7. září v hlaholně brněnského Besedního domu, kde interpreti poprvé demonstrovali radikalitu Janáčкова pozdního stylu. Širší veřejnosti se

pak dílo představilo 11. září v divadelním sále na brněnském výstavišti v rámci tehdejší Výstavy soudobé kultury v Československu. Tento historický kontext podtrhuje, že „*Listy důvěrné*“ nebyly vnímány pouze jako osobní zápisník, ale okamžitě se staly symbolem progresivního směřování moderní hudební kultury.

Koncertní program symbolicky uzavírá druhá dvořákovská retrospektiva, tentokrát v podobě cyklu *V národním tónu* z roku 1886. Jestliže v předchozích skladbách dominovala existenciální introspekce, zápas s formou či drásavá citová zpověď, zde se posluchač ocitá v prostoru čisté stylizované lyriky. Dvořák v tomto období dosáhl absolutního mistrovství v syntéze umělé romantické hudby a ducha lidové slovesnosti. Na rozdíl od svých současníků lidové písně absorboval s jejich vnitřními zákonitostmi a především jim vlastní prostou poetikou. Estetika těchto skladeb, jež stejně jako v případě prvního Dvořákovy díla na programu zaznívají v úpravě Tomáše Illeho, se opírá o ideál čistého, nezprostředkovaného výrazu, kde doprovod a pěvecká linka splývají v organický celek. V kontextu celého programu funguje tento cyklus jako estetická katarze: po snovém bloudění Schnittkeho, melancholii mladistvého Dvořáka a erupcích Janáčkovy vášně přichází uklidnění v podobě návratu k jádru lidskosti a k představě domova a lásky, které lidová poezie konzervuje po staletí.

Propojením těchto čtyř svěbytných děl vzniká dramaturgický oblouk, jenž ukazuje smyčcový kvartet a lidský hlas jako nástroje schopné vyjádřit nejjemnější odstíny lidské psychiky. Tento koncert tak nepřináší pouhou konfrontaci odlišných stylů, ale je zároveň svědectvím o tom, jak se osobní vzpomínka, historický citát i lidová poezie stávají v rukou velkých tvůrců univerzální hudební řečí.

Jiří Čevela

The keyword for today's chamber programme is retrospection, where the past becomes a creative impulse for the present. The compositions are linked by their engagement with the past – whether through the deconstruction of historical stylistic layers, the revision of an earlier version of the composer's own work, or the stylization of folk archetypes. Juxtaposing Schnittke's polystylism, Janáček's immersion in the present moment, and Dvořák's lifelong dialogue with tradition, the programme demonstrates the many ways in which seemingly fixed traces of the past can be transformed into distinctive artistic forms.

In his *Third string quartet* from 1983, **Alfred Garrievich Schnittke** (1934–1998) does not treat the past as a closed chapter but as a living substance which is constantly confronted by the complexities of the twentieth century. As one of the leading exponents of polystylism, Schnittke does not rely on superficial collage but develops a sophisticated vision of musical memory. The work is built upon three historical reference points representing distinct eras and aesthetic ideals: the Renaissance polyphony of Orlando di Lasso, the mature Classicism of Ludwig van Beethoven, and the Soviet musical modernism embodied by Dmitri Shostakovich. Schnittke incorporates fragments from Lasso's *Stabat Mater*, quotations from Beethoven's *Grosse Fuge* for string quartet, and the motif of Shostakovich's musical monogram "DSCH". These elements emerge throughout like flashes of memory or archetypes rising from the subconscious. The borrowed motifs intermingle, are deconstructed and transformed into new, often searing textures and harmonies. The result is a compelling temporal loop in which the contemplative sorrow of the Renaissance intertwines with Beethoven's struggle for formal coherence and Shostakovich's existential anxiety.

Whereas Schnittke looks back to distant historical epochs, at the beginning of the 1880s, **Antonín Dvořák** (1841–1904) was

turning to his own compositional past. The result of this retrospection was a four-song cycle which – together with its companion set of six songs – was published under the misleading opus number 2. Its significance lies in the fact that it is a revision of songs from *Cypresses*, the composer's early song cycle of 1865. As a twenty-four-year-old idealist, Dvořák had poured all the disappointment of his unrequited love into the original collection. When he returned to these songs years later as an internationally acclaimed composer, his aesthetic perspective had fundamentally changed. The sentimentality and youthful ardour of Gustav Pfleger Moravský's poems, rooted in the spirit of late Romanticism and the Schubertian tradition, acquired firmer formal contours and a more refined setting for the text. At the same time, Dvořák preserved their atmosphere, as well as their essential harmonic and melodic character. Rather than suppressing their poignant lyricism and emotional immediacy, he enriched them with the perspective of a mature artist. Dvořák's return to the music of his youth reveals a striking parallel with Schnittke's approach: in both cases, earlier material is re-examined by someone with a more profound experience of life and art.

The pinnacle of intimate psychological realism in Czech chamber music is **Leoš Janáček's** (1854–1928) *Quartet for Two Violins, Viola and Cello, "Intimate Letters"*. Composed in 1928, the year of the composer's death, the work is unique in twentieth-century musical modernism. Its expressive world is shaped by Janáček's theory of speech melodies and his distinctive form of expressionism, in which every musical phrase functions as an immediate emotional utterance. The quartet is a musical transfiguration of an intensely personal experience: the composer's late infatuation with Kamila Stösslová, who was for many years his creative muse. Their extensive correspondence finds its artistic culmination in this work. In May 1928, Janáček was still able to attend rehearsals by the Moravian Quartet and offer interpretative guidance, but he did not live to witness the premiere, dying suddenly of pneumonia in August that year. The autumn premiere in 1928 then became something of a manifesto for the emerging Janáček cult. A private performance for musicians, critics and other guests took place on 7 September

in the rehearsal hall of Brno's Besední dům, where the performers first revealed the radical character of Janáček's late style. The work received its first public performance four days later, on 11 September, in the theatre hall at the Brno Exhibition Centre as part of the Exhibition of Contemporary Culture in Czechoslovakia. This historical context underscores that "*Intimate Letters*" was never regarded merely as a deeply personal confession; from the outset, it was a symbol of the progressive direction of modern music.

The programme closes symbolically with a second Dvořák retrospective and the song cycle *In Folk Tone*, composed in 1886. Whereas the preceding works were dominated by existential introspection, struggles with form, and emotional confession, here the listener enters a world of pure, stylized lyricism. By this stage of his career, Dvořák had achieved complete mastery in synthesizing the language of Romantic art music with the spirit of folk poetry. Unlike many of his contemporaries, he absorbed the folk tradition not merely on a superficial level, but with a profound understanding of its inner principles and its characteristic simplicity of expression. Like the earlier Dvořák cycle heard in today's programme, these songs are performed in an arrangement by Tomáš Ille. Their aesthetic rests on the ideal of direct, unmediated expression, in which the vocal line and accompaniment merge into an organic whole. Within the context of the entire programme, the cycle offers a form of aesthetic catharsis. After the dreamlike wanderings of Schnittke, the melancholy of the young Dvořák, and the emotional eruptions of Janáček's "*Intimate Letters*", it offers a sense of repose through a return to the essentials of our shared humanity – and to the enduring ideals of home and love which folk poetry has preserved over the centuries.

Together, these four works create a compelling dramaturgical arc, revealing the string quartet and human voice as expressive media conveying subtle nuances of human experience. More than a juxtaposition of styles, this programme demonstrates how personal memory, historical quotation and folk poetry can, through composers, become a universal musical language.

Jiří Čevela

Bennewitzovo kvarteto

Bennewitzovo kvarteto patří ke špičce mezinárodní komorní scény. Po vítězství ve dvou prestižních soutěžích – Osaka Chamber Music and Festa 2005 a Prémio Paolo Borciani, Itálie 2008 – si rychle získalo uznání kritiky. Soubor obdržel řadu ocenění a v roce 2019 čtveřice hudebníků získala cenu Classic Prague Award za nejlepší komorní výkon roku.

V sezoně 2025/26 vystoupilo Bennewitzovo kvarteto na významných evropských festivalech a scénách, jako jsou Schwetzingen Festspiele, Pražské jaro, Concentus Moraviae a Laeishalle Hamburg. Soubor se také vrátil na festival Dvořákova Praha, kde představil jeden z vrcholných programů sezony. V Praze kvarteto spojilo síly s předními českými umělci a v rámci cyklu komorní hudby Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK provedlo Beethovenův *Septet* a Schubertův *Oktet*. Sezona dále zahrnovala rozsáhlé turné po Spojených státech, kde vystoupilo v několika městech, mimo jiné i na recitálu v prestižním Cosmos Clubu ve Washingtonu, D. C.

Od roku 1998 nese kvarteto jméno houslisty a ředitele hudební konzervatoře v Praze Antonína Bennewitze (1833–1926), jenž se významně zasloužil o vznik české houslové školy. Mezi jeho žáky se počítají Otakar Ševčík a František Ondříček a především Karel Hoffman, Josef Suk a Oskar Nedbal, kteří pod Bennewitzovým vlivem vytvořili slavné České kvarteto.

Bennewitz Quartet

The Bennewitz Quartet is one of the world's leading chamber ensembles. After winning two prestigious competitions – the Osaka Chamber Music and Festa 2005 and the Prémio Paolo Borciani, Italy 2008, they quickly gained the acclaim of the critics. The ensemble has received various awards and in 2019 the four musicians won the Classic Prague Award for the Best Chamber Music Performance of the year.

In the 2025/26 season, the Bennewitz Quartet appeared at major European festivals and venues, including the Schwetzingen Festspiele, the Prague Spring Festival, Concentus Moraviae, and Laeiszhalle Hamburg. The ensemble also returned to the Dvořák Prague Festival, presenting one of the season's highlight programmes. In Prague, the quartet joined forces with leading Czech artists to perform Beethoven's *Septet* and Schubert's *Octet* as part of the chamber music series of the Prague Symphony Orchestra (FOK). The season also included an extensive tour of the United States with performances in several cities, among them a recital at the prestigious Cosmos Club in Washington, D.C.

Since 1998 the quartet has been named after the violinist and director of the Prague Conservatory, Antonín Bennewitz (1833–1926), who contributed greatly to the establishment of the Czech violin school. The most significant musicians among his disciples are Otakar Ševčík and František Ondříček and above all Karel Hoffman, Josef Suk and Oskar Nedbal who, under Bennewitz's influence, formed the famous Bohemian Quartet.

Markéta Cukrová

MEZZOSOPRÁN

Interpretačně vyrostla na hudbě barokní a starší, kdy spolupracovala s významnými českými i zahraničními tělesy. Později se její záběr přirozeně rozšířil k oratornímu a opernímu repertoáru. Výraznou stopu zanechala rovněž v interpretaci soudobých jevištních děl.

Markéta Cukrová je častým hostem českých symfonických orchestrů a operních scén. V sezoně 2024 účinkovala na prknech berlínské Staatsoper v úspěšné inscenaci Charpentierovy *Médey* pod taktovkou sira Simona Rattlea. Je několikanásobnou nominantkou českých operních cen Jantar a Thálie.

Dalším polem její působnosti je klasická píseň. S klavíristou Ivo Kahánkem pořídila nahrávku písní Bohuslava Martinů a Benjamina Brittena, nominovanou na cenu Anděl. V současné sezoně ji čeká provedení proslulých písňových cyklů *Letní noci* Hectora Berlioze s Janáčkovou filharmonií a *Láska a život ženy* Roberta Schumanna s Filharmonií Brno. V komorním cyklu České filharmonie zazní písňová tvorba Mozarta a Haydna za klavírního doprovodu Miroslava Sekery.

Vedle hudební činnosti se Markéta Cukrová věnuje i práci pedagogické. Na letních kurzech (Festival Jarmily Novotné Liteň, Ševčíkova Akademie) se zabývá přípravou mladých adeptů pěveckého umění i nastávajících pedagogů. Iniciovala a přeložila české vydání knihy rozhovorů s proslulou hlasovou pedagožkou Margreet Honig, která se setkala s velkým ohlasem.

MEZZO-SOPRANO

She developed her artistry through Baroque and early music, collaborating with leading Czech and international ensembles. Later, her repertoire naturally expanded to include oratorio and opera. She has also made a significant mark in the interpretation of contemporary stage works.

Markéta Cukrová is a frequent guest with Czech symphony orchestras and opera houses. In the 2024 season, she performed at the Berlin Staatsoper in a successful production of Charpentier's *Médée* under the baton of Sir Simon Rattle. She is a multiple nominee for the Czech opera awards Jantar and Thálie.

Another area of her work is the art song. Together with pianist Ivo Kahánek, she recorded songs by Bohuslav Martinů and Benjamin Britten, which was nominated for an Anděl Award. This season, she will perform Hector Berlioz's famous song cycle *Summer Nights* with the Janáček Philharmonic Orchestra and Robert Schumann's *A Woman's Life and Love* with the Filharmonie Brno. In the Czech Philharmonic's chamber music series, she will perform songs by Mozart and Haydn, accompanied on piano by Miroslav Sekera.

In addition to her musical activities, Markéta Cukrová also dedicates herself to teaching. At summer courses (the Jarmila Novotná Festival in Liteň, the Ševčík Academy), she trains young vocal students and aspiring teachers. She initiated and translated the Czech edition of a book of interviews with the renowned voice teacher Margreet Honig, which was very well received.

Antonín Dvořák:

Čtvero písní na slova Gustava Pflegera Moravského,
op. 2, B 124 / pro zpěv a smyčcové kvarteto upravil
Tomáš Ille

Vy vroucí písně spějte

Vy vroucí písně spějte
tou nocí v mživou dál,
všem pozdravení dejte,
jež tíží tichý žal.

Tam spějte přes padoly,
kde moje milka dlí
a rcete co mne bolí
a proč letíte k ní.

A zapláče-li s vámi,
povězte mi to zas,
jinak ať dolinami
zavane vítr vás.

Ó byl to krásný, zlatý sen

Ó byl to krásný, zlatý sen,
jež spolu jsme tam snili!
Ach, škoda, že tak krátký jen,
byl sen ten přespanilý.

Tak sladká touha v bytosti
se celé uhostila
a při loučení žalosti
se slza dostavila.

A často chodím na horu
a za tebou se dívám,
však po dalekém obzoru
jen žal svůj rozesílám!

Mé srdce často v bolesti

Mé srdce často v bolesti
se teskně zadumá,
ó, že ta láska trnů
a bolestí tolik má.

Ta láska přejde jako sen,
tak krásná, spanilá
a za kratinko upne jen
se na ní mohyla.

A na mohylu kámen dán,
nad nímž tam lípa bdí
a na kameni nápis psán:
zde puklé srdce spí!

O, trpké je to loučení,
kde naděj nezakyne:
tu srdce cítí ve chvění,
že brzo, ach, brzo bídne zhyne.

Na horách ticho

Na horách ticho a v údolí ticho,
příroda dříma sladký sen
a vzduchem táhne tajemné vání,
ke kmenu v lese šepce kmen.

A lesy šumí v modravou dál,
když dechne vání na lupen,
šumí a šumí dále a dál,
s šuměním táhne tak mnohý sen!

Antonín Dvořák:

Four Songs to Words by Gustav Pfleger Moravský,
Op. 2, B. 124 / arranged for voice and string quartet by
Tomáš Ille

You ardent songs, go forth

You ardent songs, go forth
into the mist of the night,
and greet the one,
whose grief lies there.

Go forth through the valleys,
where my beloved dwells,
and tell her of my sorrow
and why you fly to her.

And if she weeps with you,
return and let me know,
otherwise let the valley winds
sweep you away.

Oh, it was a beautiful, golden dream

Oh, it was a beautiful, golden dream
we dreamt together there!
A pity it was so brief,
that dream of utmost splendour.

So sweet a longing filled my soul,
possessing all my being,
and when the time came to part,
the tears they did flow.

And I climb that mountain often still,
and gaze in search of you,
but far across the horizon,
my grief is all I send!

My heart is often in pain

My heart is often in pain,
sinking into wistful thought,
that this love endures so many thorns
and so much pain.

Like a dream this love will pass,
so beautiful and fair,
and soon there shall be
a grave mound rising above it.

And on that mound a stone is placed
above which a lime tree watches over,
and on the stone these words:
Here sleeps a broken heart!

Oh, such bitterness in parting,
where no hope takes root:
here the heart trembles,
for soon it must in misery perish.

Silence in the mountains

Silence in the mountains and in the valleys,
nature sleeps its sweet dream
a mysterious fragrance drifting through the air,
as the trees whisper among themselves.

And the forests murmur into the distance of blue,
when the breeze breathes upon a leaf,
they murmur and murmur, on and on,
taking with them many a dream!

Antonín Dvořák:

V národním tónu, op. 73, B 146/

pro zpěv a smyčcové kvarteto upravil Tomáš Ille

Dobrá noc, má milá

Dobrá noc, má milá, dobrá noc,
nech ti je Pánbůh sám na pomoc.
Dobrá noc, dobře spi,
nech sa ti snívají milé sny.

Snívaj sa ti sníček, ach snívaj,
keď vstaneš, sníčku vieru daj,
že ťa ja milujem,
srdečko svoje ti darujem.

Žalo dievča, žalo trávu

Žalo dievča, žalo trávu
neďaleko Temešváru,
keď našlo, poviázalo,
na šuhajka zavolalo:

„Šuhaj, šuhaj z druhej strany,
pod' mi dvíhať batoh trávy!“
Nech ti dvíha otec, máti,
nechce-li ťa za mňa dáti.

Ešte ťa len kolíbalí,
už ťa za mňa slubovali:
ešte si len húsky pásala,
už si v mojom srdci riasla.

Ach není, není tu

Ach, není, není tu, co by mě těšilo,
ach, není tu, není, co mě těší.
Co mě těšovalo, vodou uplynulo,
ach, není tu, není, co mě těší!

Vždycky mně dávají, co se mně nelíbí,
vždycky mně dávají, co já nechci.
Dávají mně vdovce, ten má jen půl srdce,
ach, není tu, není, co mě těší.

Ach, není, není tu, co by mě těšilo,
ach, není, není tu, co mě těší!

Ej, mám já koňa faku

Ej, mám já koňa faku, co ma dobre nosí,
po horách, po dolách, po studenej rosi.
Ej, mal som sikorenku, zlámala si nožku:
podaj mi, má milá, čerstvej vody trošku.
Ej, mal som frajerečku ako iskerečku:
ale ma sklamala, strela v jej srdečku!

Antonín Dvořák:

In Folk Tone, Op. 73, B 146/

arranged for voice and string quartet by Tomáš Ille

Good night, my darling

Good night, my darling, good night,
may the Lord himself watch over you.
Good night, sleep well,
may you dream a beautiful dream.

May a little dream come to you,
and when you awake, believe that dream,
that I love you,
and give you my heart.

A maiden was mowing

A maiden was mowing grass one day
near the town of Temešvár,
when she had mown it, bound it tight,
she called across the way,

"My lad, my lad across the stream,
come lift my bundle of hay!"
Let your father and mother lift it,
if they refuse to give you to me.

They rocked you gently in your cradle,
yet promised you to me,
you were still a little goose-girl
when you first took root in my heart.

Alas, there is nothing here

Alas, there is nothing, nothing here that could bring me joy,
alas, there is nothing here, nothing that gives me pleasure.
All that once brought me happiness has flowed away like water,
alas, there is nothing here, nothing that gives me joy!

They always give me what I do not like,
They always give me what I do not want.
They would give me a widower, he has only half a heart,
alas, there is nothing here, nothing that gives me joy.

Alas, there is nothing, nothing here that could bring me joy,
alas, there is nothing here, nothing that gives me pleasure!

Hey, I have a bay horse

Hey, I have a bay horse which carries me well,
over mountains, through valleys, across the cold dew.
Hey, I had a falcon, it broke its little leg,
give me, my love, some fresh water.
Hey, I had a sweetheart as bright as a spark,
but she deceived me, a bullet to her heart!